

Laatste rustplaats

"Ik ga binnenkort mijn moeder in de duinen verstrooien", vertelt Jasper me terwijl we een kop koffie drinken in een grand café. "Bij Zoutelande. We gingen daar vroeger iedere zomer naar toe. Mijn moeder was dan helemaal gelukkig", gaat m'n vriend opgewekt verder. "Ik weet precies de plek waar ik het ga doen. Je loopt de duinen op en dan plotseling zie je de zee... Daar gaat het gebeuren. Bij een zuidwestenwind natuurlijk, want ze hoort in de duinen..."

Dit is wel héél opvallend: in een korte tijd hoor ik voor de derde keer iets over de duinen als laatste rustplaats. Als eerste vertelde mijn oude buurman Ruud, dat hij de urn met de as van zijn vrouw in de duinen had begraven. Ergens onder een mooie meidoorn. Hij deed dat samen met de kinderen en kleinkinderen. Een paar weken geleden spoedde een jongeman uit de groep die ik begeleidde zich tijdens de lunchpauze naar huis om zijn gestorven kat in een stille duinpan onder het zand te stoppen. En nu dit verhaal...

Ook als laatste rustplaats lijken de duinen een erg aansprekende plek. Gezien de grafvelden van Solleveld blijkbaar al eeuwenlang. Ik kan me dat goed voorstellen. Hoewel de duinen regelmatig aangepakt zijn, voel ik me er in een voor Nederland natuurlijk landschap. Als een gebied dat niet ieder jaar omgeschoffeld dreigt te worden. Alhoewel, je weet maar nooit wat ons boven het hoofd hangt. Onderhevig aan de elementen vormen de duinen voor mij een oase van rust. Ook iets hoger en droger in dit drassige landje. Kortom een plek waar het goed rusten is.

ANNELIES BOUTELLIER

Foto: Joost Bouwmeester.